

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΕΩΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΜΟΣ 20 (1965)

ΜΕΡΟΣ Β' 3 — ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 1968

ΑΝΑΣΚΑΦΗ ΑΝΑΚΤΟΡΟΥ ΒΕΡΓΙΝΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΟ 1964

Συνεχίσθη και κατά τὸ 1964 ἡ ἀνασκαφὴ εἰς τὸ ἀνάκτορον Βεργίνας ὑπὸ τὴν ἀμεσον καὶ συνεχὴ ἐποπτείαν τῆς δ. Δ. Χατζῆ, βοηθοῦ τῆς Β' ἑδρας Ἀρχαιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Αἱ ἐργασίαι περιορίσθησαν εἰς τὴν Ν. πλευρὰν τοῦ ἀνακτόρου, κατὰ μῆκος τοῦ Ν. τοίχου καὶ ἕως 7 μ. νοτιῶς αὐτοῦ, ἐντὸς τοῦ ἀπυλλοτριωθέντος ἀγροῦ τοῦ Γ. Κωτσοπούλου.

Ἡ ἀνασκαφὴ ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ σημείου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε διακοπῆ πέρυσι, δηλαδὴ 6 μ. δυτικῶς τῆς προεκτάσεως τοῦ ἀνατολικοῦ τοίχου, καὶ ἐπεξετάθη μέχρι καὶ τοῦ δωματίου F. Σκοπὸς τῆς ἐφετεινῆς ἀνασκαφῆς ἦτο ἡ ἀποκάλυψις τοῦ νοτίου ἐξωτερικοῦ τοίχου, ἐν τμήμα τοῦ ὁποίου, μῆκους 5.60 μ., εἶχεν ἀποκαλυφθῆ κατὰ τὸ 1963, καὶ ἡ ἐρευνα εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην τοῦ ἀνακτόρου.

Ἡ ἀνασκαφὴ ἐγένετο κατὰ στρώματα, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ἐπίχωσις ἦτο μεγάλη, φθάνουσα τὰ 3 μ., ἐγένετο κυρίως ἀποχωμάτωσις, ὥστε ἐπετεύχθη ἡ ἀποκάλυψις ἑνὸς μόνον τμήματος τοῦ νοτίου ἐξωτερικοῦ τοίχου μέχρι τοῦ δωματίου Β καὶ ἐπὶ ἄλλου μικροῦ τμήματος εἰς τὴν τομὴν Β, δηλαδὴ νοτιῶς τοῦ χώρου C (δυτικώτερον ἢ ἀνασκαφὴ δὲν ἐπεξετάθη εἰς βάθος μεγαλύτερον τοῦ 1.70 μ., ἂν καὶ ἡ ἐπίχωσις ἐκεῖ ἦτο μικροτέρα). Εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ τοῖχος ὑπάρχει καὶ εἰς

τὸ μεταξύ διάστημα καὶ πιθανὸν ὅτι προχωρεῖ καὶ δυτικῶς. Ἡ κατασκευὴ του εἶναι ἐκ πωρίνων δόμων οὐχὶ κανονικῶν, τὰ δὲ ὄστρακα τὰ ἀνευρεθέντα ἀνωθεν καὶ ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ἑλληνιστικά.

Εἰς ὄλην τὴν ἀνασκαφεῖσαν ἑκτασιν παρατηρήθη ὅτι τὸ ἔδαφος ἐδέχθη πίεσιν ἀπὸ Ν. πρὸς Β. Τοῦτο συνάγεται τόσον ἐκ τῆς ὑποχωρήσεως τοῦ νοτίου ἐξωτερικοῦ τοίχου εἰς τὸ σημεῖον νοτιῶς τοῦ δωματίου C, ὅσον καὶ ἐκ τῆς παρατηρηθείσης ἐξωθῆ τοῦ τοίχου τούτου ταραχῆς τοῦ φυσικοῦ πληθῶδους χώματος («μύσγας» κατὰ τοὺς ἐγχωρίους). Τὰ εὐρήματα εἰς τὸ δυτικὸν τμήμα τῆς ἀνασκαφῆς, νοτιῶς τῶν δωματίων D, E, F, ἦσαν ἐλάχιστα, ἐνῶ ὁ ὑπόλοιπος ἀνασκαπτόμενος χώρος ἦτο σχετικῶς πλούσιος εἰς ὄστρακα, τὰ πλεῖστα ἑλληνιστικά ἐξ οἰκιακῶν σκευῶν. Ἀνευρέθησαν ὡσαύτως εἰς τὴν αὐτὴν ἑκτασιν κέραμοι, τεμάχια πηλίνης σίμης γραπτῆς καὶ νομίσματα ἑλληνιστικά καὶ ρωμαϊκά, ἐκ τῶν ὁποίων ἀξιοσημεῖωτα εἶναι: 1) χαλκοῦν Ἐδέσεως τοῦ Ἰουλίου Φιλίππου τοῦ Ἄραβος, εὑρεθὲν εἰς βάθος 0,45 μ. ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας, Ν. τοῦ δωματίου V, 2) χαλκοῦν Περσέως, εὑρεθὲν εἰς βάθος 1.70 μ. νοτιῶς τοῦ δωματίου V καὶ 3) ἀργυροῦν ἀθηναϊκόν, εὑρεθὲν νοτιῶς τοῦ δωματίου C εἰς βάθος 2.80 μ. Ὅλα τὰ εὐρήματα εὑρίσκοντο ἐντὸς τοῦ μαλακοῦ χώματος μεταξύ τῆς «μύσγας» καὶ τοῦ νοτίου τοίχου τοῦ ἀνακτόρου.

M. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ